

situation er det selvsagt ikke hensigtsmæssigt at nedprioritere kravene til svensk og norsk i vort skolesystem. Det er imidlertid, hvad der er ved at ske, jf. begrundelsen til spørgsmål nr. S 1044 til ministeren for nordisk samarbejde.

Frank Dahlgaard (KF):

Dette Folketing og også denne regering benytter jo mange anledninger til at rose det nordiske samarbejde og betone betydningen af den sproglige forståelse mellem i hvert fald de skandinaviske sprog og kendskabet til hinandens historie og geografi.

På den baggrund er det derfor lidt uforståeligt, at man nu vil ændre bekendtgørelsen for gymnasiet, så det ikke længere – som tilfældet har været indtil nu – skal være pligtigt at læse et bestemt sidetal i svensk, og det ikke længere er pligtigt, at der ved studentereksamen i faget dansk skal ligge i hvert fald ét spørgsmål om en svensk eller en norsk tekst.

Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om det virkelig kan være rigtigt, at man vil ændre bekendtgørelsen i en retning, som nedprioriterer de øvrige nordiske sprog.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil naturligvis takke for spørgsmålet, om end jeg er ked af, at hr. Frank Dahlgaard ikke fik fyldestgørende svar på det samme spørgsmål, da det blev stillet til ministeren for nordisk samarbejde i sidste uge; men jeg vil naturligvis gerne prøve at gøre rede for det, som er hensigten med den nye gymnasiebekendtgørelse.

Det overordnede mål med at justere bekendtgørelsen er at opstille mere præcise mål for gymnasiets undervisning i de enkelte fag mod til gengæld at give lærere og elever lidt flere frihedsgrader i den konkrete tilrettelæggelse af det daglige arbejde. Dette gælder alle fag, og derfor vil det fortsat være et krav, at der skal læses svenske og norske tekster på originalsproget som led i gymnasiets danskundervisning.

De øgede frihedsgrader betyder imidlertid, at elever og lærere kan lægge forskellig vægt på denne undervisning i de forskellige klasser. Det gælder ikke kun for læsning af svenske og norske tekster, det gælder også tekster fra f.eks. romantikken, barokken og lign. Der er ingen krav om, at man skal læse så og så mange sider Holberg eller Ribbjerg for den sags skyld.

Jeg tror ikke, at nabosprogforståelsen styrkes ved hjælp af bestemte indholdskrav, og den opfattelse bygger jeg på de erfaringer, vi har med den nuværende bekendtgørelse, som jo er meget præcis. Hverken kravet om sideantal eller kravet om svenske og norske tekster til eksamen har kunnet forhindre den udvikling i retning af ringere nabosprogforståelse, som – uanset om man kan lide det eller ej – har fundet sted i alle de nordiske lande.

Jeg vil gerne medgive hr. Frank Dahlgaard, at det i nogle gymnasieklasser kan føre til, at nabosprogforståelsen nedtones; til gengæld kan det også give den modsatte mulighed, nemlig at nabosprogforståelsen opprioriteres i en anden klasse, og det vil sandsynligvis forekomme i de dele af landet, hvor man har en tæt indbyrdes forbindelse med de andre nordiske lande. Den politik er også i overensstemmelse med det, som Nordisk Ministerråd i øvrigt har skrevet i bl.a. Nordisk Sprogpolitik.

Jeg håber, at de nye regler fortsat vil styrke de unges forståelse af sprogene, og de vil naturligvis også optræde i deres eksamensopgivelser.

Frank Dahlgaard (KF):

Ja, hensigterne er fine, og det gælder også ministerens bemærkninger om, at det giver nogle øgede frihedsgrader – ikke bare i forholdet til de nordiske sprog, men også i det hele taget med hensyn til hvilke tekster man vil tage op på danskområdet.

Men betyder det ikke, og mener ministeren ikke, at virkeligheden er sådan, at når frihedsgraderne øges, vil der komme et pres fra eleverne om at tage det populære? Der vil ikke blive så meget tilbage fra romantikken og guldaldertiden, og man vil ikke have svensk, som er så svært at forstå – og norsk kan også være svært – når der ikke længere er det krav, som der har været indtil nu efter den hidtidige bekendtgørelse, om, at der skal være i hvert fald ét spørgsmål om en norsk eller svensk tekst, og derfor må man nok hellere gøre en betydelig indsats på det område.

Når nu det krav falder væk, er ministeren så ikke bange for, at så får eleverne ikke lært i hvert fald et minimum om romantikken og guldaldertiden, og så får de ikke et minimum af forståelse af det svenske sprog, som er så let, når man er kommet over en vis hurdle? Men man skal jo over den hurdle, og det er her, ele-